

مروری بر فعالیت اعضای هیئت مدیره سندیکای شرکت واحد و احکام دیوان عدالت اداری

داوود رضوی

یکشنبه بیست چهارم شهریور ۱۳۸۷

بعد از اعتراض رانندگان شرکت واحد اتوبوسرانی تهران و حومه در سال ۱۳۸۴، که درسی سال گذشته نه تنها بی سابقه بود بلکه اولین اعتراض سندیکائی در کشور محسوب شد و طبق اظهار نظر مدیریت شرکت واحد و شهردار تهران در پنجاه سال گذشته هیچ توجهی به اوضاع معیشتی رانندگان شرکت واحد نشده و این قشر زحمتکش در بدترین شرایط اقتصادی بسر برده اند ولی متاسفانه با توجه به شرایط بسیار سخت اقتصادی رانندگان، با اعتراض و خواسته های بحقشان با شدت هر چه تمام برخورد شد. بطوری که عوامل خانه کارگر و شورای اسلامی کار و افرادی همچون حسن صادقی و اکبر عیوضی در ۸۴/۲/۱۹ در حضور پلیس و نیروهای امنیتی با چماقداران خانه کارگر به محل سندیکا حمله کردند و تمام اموال سندیکا از جمله کتاب های قانون کار و قانون اساسی را به غارت بردند، شیشه ها را شکستند، اعضای هیئت مدیره را کتک زدند و منصور اسالو را به شدت مجروح کردند. این نوع برخوردها با اعضای هیئت مدیره و فعالین سندیکا ادامه پیدا کرد. از جمله آتش زدن محل سندیکا، که با فداکاری اعضای سندیکا برای جلوگیری از این نوع حمله ها شب رابه خاطر برگزاری مجمع عمومی و انتخابات در محل سندیکا خوابیدند تا نتوانند شبانه محل سندیکای را تخریب کنند، اعضای سندیکای فعالین را به دلیل حق خواهی و اعتراض به شرایط حاکم به سلول های انفرادی ۲۰۹ اوین بردند و حتی نصف شب همسران و بچه های اعضای هیئت مدیره را در حالی به زندان بردند که همسران آنها قبلاً دستگیر و در زندان به سر می بردند، پرونده سازی علیه اعضای سندیکا از جمله فشارهایی بود در راستای پاسخ به اعتراض بحق کارگران شرکت واحد. هر چند در کشور نهادهای بسیاری این فشارها را علیه سندیکای شرکت واحد اتوبوسرانی تهران محکوم کردند و ۱۴۵ میلیون کارگر با هماهنگی اتحادیه های کارگری دنیا با اعلام حمایت از این تشکل مستقل، از سندیکا دفاع کردند، ولی مسئولین نه تنها توجهی به این حمایت ها نکرد بلکه ۳۰ نفر از اعضای هیئت مدیره و فعالین را هم از کار بیکار کردند. ولی دوستان ما با تلاش و پیگیری حقوق همکارانشان توانستند با پایداری و مقاومت، بخشی از مطالبات رانندگان شرکت واحد مانند افزایش میانگین روزانه پنج هزار تومان به حقوق کارگران، افزایش حق ناهار از سی تومان به مبلغ روزانه ۱۵۰۰ تومان، پرداخت حدود ۵۰۰ هزار تومان بدهی های غیرنقدی در طول سال، لباس کار (کفش، شلوار، پیراهن و کاپشن)، کیف ورزشی و لباس ورزشی دادن شیره کیک و در بخشی از خطوط حذف دریافت بلیط از دوش رانندگان و از همه مهمتر قرار گرفتن شرکت واحد در زیر مجموعه شهرداری تهران و... در گذشته و تا قبل از تشکیل سندیکا به دلیل نبود نماینده واقعی از این دست آورد ها خبری نبود و برای تمامی کارگران روشن و واضح است که این نتیجه تلاش و همبستگی و پایداری سندیکای کارگران شرکت واحد بوده و این خود سندی است معتبر برای تصدیق سندیکای کارگران شرکت واحد اتوبوسرانی تهران و حومه.

اگر بخواهم در مورد آموزش کارگران از طریق سندیکا بگویم بسیار باید نوشت، هدف از مطرح کردن این حرفها این است که چرا با تمام این تلاشها که تماما برای جامعه و مملکت سودمند بوده و باعث اضافه شدن لقمه نانی سرسفره کارگران دردمند چرا منصوراسالو و غلام رضا غلامحسینی باید هم اکنون در زندان باشند و اعضای هیئت مدیره به جرم اقدام علیه امنیت در دادگاه انقلاب دارای پرونده های متعدد دی باشند، چرا کارگران در رسیدگی پرونده ها در ادارات کار از ابتدائی ترین حقوق کارگر که در قانون کار تعریف شده بهره مند نیستند ، طبق گفته شفاهی مسئولین کار: اعلام کرده اند که حق با شما است ولی دستور از جایی دیگر میاید و فقط ما شرمنده ایم و مطمئن باشید احکامی که ما صادر کرده ایم در دیوان مورد نقض قرار میگیرد، که البته ما هم امیدوار بودیم چرا که یک دانشجوی رشته اول حقوق هم میداند که احکام ادارات کار تهران علیه کارگران سندیکائی صدرصد مطابق با موازین و مقررات قانون کار نمیباشد و از نظر حقوقی صدرصد باطل است. امانت عجب ما از این است چرا در دیوان عدالت اداری با وجود اینکه برای ۲ نفر از اعضای سندیکا بنامهای ابراهیم مددی نایب رئیس سندیکا و نعمت امیرخانی رای ادارات کار را نقض کرده چطور و به چه استنادی رای های دیگر تائید شده و این باعث بسی شگفتی است که چطور در یک قانون دو نوع حکم وجود دارد البته فکر میکنم برای اساتید حقوق جالب و قابل پیگیری باشد. بهرحال در آخر بگویم سندیکای نو پای شرکت واحد با تمام این فشارها مستقل و محکم عمل کرده و هرگز دست از خواسته هایش بر نخواهد داشت و صدور این نوع احکام را هم محکوم کردن جامعه کارگری می دانیم زیرا سندیکای شرکت واحد تنها مدعی آزادی سندیکاها و تشکل های آزاد کارگری در میدان است و هنوز ۳۰ نفر از اعضای سندیکا بیکار هستند و با توجه به پرداخت ۱۰ الی ۲۵ سال حق بیمه هم اکنون حتی از داشتن دفترچه بیمه تامین اجتماعی محروم هستند و در شرایط سختی بسر میبرند.

به امید روزی که در کشور عزیزمان هیچ کارگری برای دفاع از حقوق صنفی خود در زندان نباشد و دیگر کارگری بخاطر دفاع از حق خود شلاق نخورد و به امید آزادی منصور اسالو و غلام رضا غلام حسینی و تمام کارگرانی که در دفاع از حق خود و جامعه کارگری در زندان بسر میبرند.

سید داوود رضوی

عضو هیئت مدیره سندیکای شرکت واحد اتوبوسرانی

۱۳۸۷/۶/۲۴

سندیکای کارگران شرکت واحد اتوبوسرانی تهران و حومه

www.syndicavahed.info / info@syndicavahed.info